

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyně JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobkyně **nezl. Z. J.**, nar. X, zast. zákonným zástupcem paní Z. S., nar. X, obě t.č. na adrese Pobytové středisko MV ČR, Rudé armády 1000, Kostelec nad Orlicí, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.1. 2010, č.j. OAM-74/ZA-06-K01-2009-2, ve věci mezinárodní ochrany, t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Zákonná zástupkyně nezletilé žalobkyně se včas podanou žalobou domáhala přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla žádost její nezl. dcery o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

V žalobě uvedla, že v předcházejícím řízení o udělení azylu v ČR byla její nezl. dcera zkrácena na svých právech, namítá pochybení, kterých se měl žalovaný dopustit v předchozím řízení. Dle jejího názoru žalovaný správní orgán nedbal o to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu, protože nezletilá žalobkyně se

narodila na území České republiky (dále jen ČR) a v případě, že bude nucena se vrátit na Ukrajinu, bude vystavena ohrožení na životě, neboť její matka nemá na Ukrajině žádné zázemí, se zbytkem rodiny má jen spory a velké problémy ze strany bývalého manžela. Matka žalobkyně má „veškerou rodinu“ v ČR, nyní zde má i přítele s nímž chce společně žít a pečovat o nezletilou žalobkyni. Pokud jde o skutkové důvody, odkázala na obsah správního spisu, tedy na žádost o udělení mezinárodní ochrany, protokol o pohovoru, který s ní byl proveden a na ostatní spisový materiál. Napadené rozhodnutí považuje za nezákonné a vadné a navrhl, aby jej soud zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Správní orgán ve svém vyjádření popřel oprávněnost žaloby, s níž nesouhlasí, neboť podle jeho názoru neprokazuje nezákonnost rozhodnutí. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na výpovědi zákonné zástupkyně nezl. žalobkyně a na vydané rozhodnutí. Odůvodnil svůj postup podle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, neboť zákonná zástupkyně nezl. žalobkyně v průběhu správního řízení neuváděla žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být v zemi původu vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 téhož zákona nebo že jí hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Uvedl, že uplatněné žalobní námitky nejsou takového charakteru, aby byly způsobilé závěry žalovaného učiněné v předchozím řízení zpochybnit. Konstatoval také, že řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo v případě zákonné zástupkyně žalobkyně pravomocně ukončeno dne 9.2. 2010, když řízení o její opakované žádosti bylo zastaveno pro nepřipustnost této žádosti. Navrhl zamítnutí žaloby v plném rozsahu.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů. Projednal žalobu bez nařízení jednání za výslovného souhlasu zákonné zástupkyně žalobkyně i žalovaného v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s.

V přezkumném řízení provedl soud důkaz podstatným obsahem správního spisu, z něhož ověřil, že dne 10.12. 2009 podala zákonná zástupkyně jménem své nezl. dcery žádost o udělení mezinárodní ochrany, dne 6.1. 2010 s ní byl proveden pohovor k důvodům žádosti. V jejich průběhu uvedla, že důvodem této žádosti je skutečnost, že její dcera se narodila na území ČR. Dále uvedla, že v době narození dcery měla výjezdní vízum, ale svůj další pobyt si neprodloužila. Zůstala v ČR jeden a půl roku ilegálně, za což jí při kontrole cizineckou policií bylo uděleno správní vyhoštění na jeden rok. Proto přišla i s dcerou žádat o udělení mezinárodní ochrany. V případě sebe samé odkázala na všechny důvody odchodu z vlasti (v roce 2005), které uváděla ve svém prvním neúspěšném azylovém řízení a které i nadále platí. Nemá se kam vrátit, na Ukrajině má problémy s rodiči a bývalým manželem, ocitla by se tam i s dcerou na ulici. V ČR má rodinu a přítele, chce zde i s dcerou zůstat. Zatímco ve vlastnoručně psaném prohlášení uvedla, že otec nezl. žalobkyně se nachází v ČR, chce s ním uzavřít sňatek a zapsat jméno otce do rodného listu dítěte, tak při pohovoru dne 6.1. 2010 odmítla uvést jméno otce své dcery, protože s ním má spory. Upřesnila, že otec dítěte není v rodném listě uveden. Po narození dcery byla několikrát na matrice, nakonec jí vydali rodný list dcery. Pro zapsání otce do

rodného listu žádné další kroky neučinila. Po udělení správního vyhoštění ona i dcera obdržely výjezdní vízum, což bylo důvodem pro podání žádosti o mezinárodní ochranu. Jiné skutečnosti, relevantní pro posouzení žádosti žalobkyně neuvedla.

Soud konstatuje, že je mu z úřední činnosti známo, že zákonné zástupkyni žalobkyně nebyla udělena žádná z forem mezinárodní ochrany. V případě její druhé žádosti byla rozhodnutím žalovaného ze dne 7.1. 2010, č.j. OAM-74/ZA-06-K01-2009-1 její žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřipustnou podle § 10a písm. e) zákona o azylu a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Proti tomuto rozhodnutí si zákonná zástupkyně žalobkyně žalobu nepodala.

Po provedeném přezkumném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle ustanovení § 16 odst. 1, písm. f) zákona o azylu se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.

Podle § 12 zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V projednávané věci se krajský soud ztotožnil s posouzením situace a odůvodněním napadeného rozhodnutí tak, jak učinil žalovaný správní orgán. Výčet důvodů pro udělení azylu vyjmenovaných v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšířit o důvody další. V řízení bylo prokázáno, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR pro nezl. žalobkyni je skutečnost, že se na jejím území narodila a že zde žije její otec a dále snaha o legalizaci pobytu na území ČR. Matka

žalobkyně odvíjí potíže své dcery od svých vlastních potíží v zemi svého původu, a to obav z jednání bývalého manžela a rodičů a také z ekonomických potíží (obava, že by i s dcerou skončily na ulici), které žalovaný již opakovaně v jejím případě neshledal relevantními pro udělení mezinárodní ochrany. Soud tak musí přisvědčit učiněnému závěru žalovaného, že narození dítěte na území ČR a obava z ekonomických potíží jsou skutečnosti neslučitelné s velmi přísně a taxativně vymezenými důvody pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Na tomto místě soud odkazuje na již ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu podle níž musí žadatel o udělení azylu alespoň tvrdit, že existují důvody uvedené v ustanovení § 12 a § 14a zákona o azylu, aby byl příslušný správní orgán (žalovaný) povinen zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu a doplňkové ochrany ve smyslu těchto ustanovení. „Z žádného ustanovení zákona nelze dovodit, že by správnímu orgánu vznikla povinnost, aby sám domýšlel právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a posléze k těmto důvodům činil příslušná skutková zjištění.“ Povinnost zjistit skutečný stav věci má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, sp. zn. 5 Azs 22/2003, rozsudek ze dne 20. 11. 2003, sp. zn. 2 Azs 27/2003, dostupné na www.nssoud.cz).

Pokud jde o ohrožení vážnou újmou ve smyslu § 14a zákona o azylu, vycházel žalovaný při svém rozhodování z aktuálních informací ohledně situace na Ukrajině, které jsou citovány na straně třetí napadeného rozhodnutí a s nimiž se žalobkyně za závěr provedeného pohovoru dne 6.1. 2010 seznámila. Zákonná zástupkyně žalobkyně neuvedla kromě obavy z ekonomických potíží žádné relevantní skutečnosti, které by bránily návratu žalobkyně na Ukrajinu.

Z výše uvedeného je zřejmé, že zákonná zástupkyně nezl. žalobkyně neuvedla žádné skutečnosti svědčící o tom, že by její dcera mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu či že by jí hrozila vážná újma ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu. Žalovaný proto nepochybil, když na případ nezl. žalobkyně aplikoval ustanovení § 16 odst. 1 písm. f) cit. zákona a žádost jako zjevně nedůvodnou zamítl.

Napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, přičemž ani řízení před krajským soudem nepřineslo žádné zásadní skutečnosti, v důsledku kterých by mohlo dojít ke změně v posouzení žádosti nezl. žalobkyně. Soudu proto nezbylo, než v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, která ve věci úspěch neměla. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, ostatně je ani nepožadoval, proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s.ř.s.).

Proti pravomocnému rozhodnutí je přípustná kasační stížnost, kterou lze podat z důvodů a za podmínek uvedených v § 102 a násl. s.ř.s. ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí.

Kasační stížnost je třeba podat ke Krajskému soudu v Hradci Králové. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Nejvyššího správního soudu v Brně, který o ní bude rozhodovat. Nemá-li účastník vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem.

V Hradci Králové dne 20. srpna 2010

JUDr. Ivona Šubrtová, v. r.
samosoudkyně